Marian Dumitraşcu

Bumerangul lui Zeeler

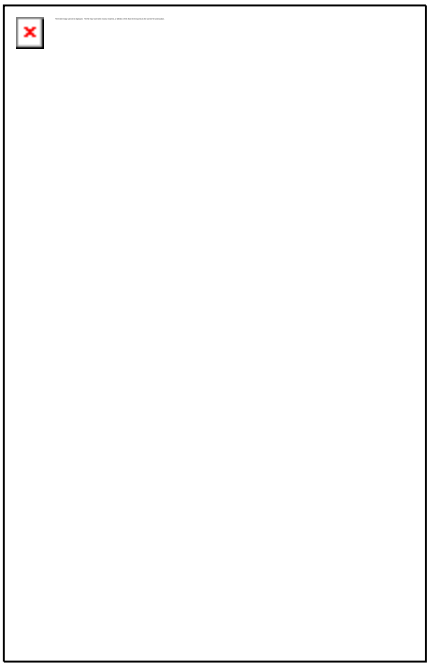

pentru George Grigore

Dolly Star a apărut pe platou cu o oră întârziere şi a mai întârziat o oră la machiaj, ca să i se mascheze cearcănele, să i se ascundă herpesul răsărit pe buza inferioară ca o buruiană şi, finalmente, să fie transformată într-o Elizabeth Bathory irezistibilă şi dominantă.

“Scuze,” şi-a făcut ea intrarea. “Am pus aseară gheara pe un minor foarte atletic. Mi-a luat cam mult să-l prind din urmă. Minorii atletici sunt insațiabili, dragă.”

Bob a zâmbit. A zâmbit şi s-a gândit Dragă.

După o oră şi-ncă o oră, Dolly a cerut cafea neagră, pentru că

“Sunt destul de dulce.”

Lui Bob i-a fluierat iar prin minte. Dragă.

Dolly a solicitat la cafea biscuiți sărați şi Bob a crezut din nou că Sunt destul de dulce. În schimb, Dolly a replicat

“Că nu îngraşă, dragă.”

Apoi Dolly a făcut ceva care să explice contractul de zece mii de dolari pe oră: a arătat ca o Elizabeth Bathory irezistibilă şi dominantă şi a jucat scena trei ca o Elizabeth Bathory după o noapte petrecută în compania a n minori foarte atletici, dragă.

A început să ningă într-o zi cu soare, Dolly a țipat

“Vai, dragă!”

iar Bob a urlat

“Tăiați!”

Tăiați! a strigat Bob şi-n momentul în care avocatul celei care-i jucase rol de soție pentru aproximativ un an, muză în prima jumătate, blocaj mental în cea de-a doua, şi-a deschis diplomatul pe birou şi-apoi a deschis gura. Avocatul l-a privit pe deasupra ochelarilor în felul acela mirat, uşor compătimitor dar deloc impresionat foarte profesionist şi a diagnosticat scurt că viața nu-i toată o artă. Sau alta.

“Nu degeaba i-am dat rolul ăla de vampă, ca să spun aşa,” a decis Bob la sfârşitul demonstrației de iluzionism legislativ.

Ronny, care-i reprezentase lui interesele până în momentul în care Lidia, muza şi blocajul, îl invitase într-o dupa-amiază la o apă plată înecată în vin roşu franțuzesc, şi-a dat ochelarii de pe nas cu un gest expert, sugerându-i, în memoria vechii lor amiciții şi a contului din Banca Religiilor îngrăşat pe spinarea unui bun client, că nu-l prea vede bine.

“Bob,” a spus avocatul. “Bob, Bob, Bob. Prietene. Ia-o mai uşor. Las-o mai moale. Îți distrugi viața, omule.”

“Nicio problemă,” a replicat Bob. “Ți-am pasat ție toate problemele mele. Şi cine te-a mințit că ți-aş mai fi prieten?” S-a scuzat o secundă, s-a retras în baie, a vomat, apoi s-a spălat cu apă rece.

“Am început s-aud voci, ca să spun aşa,” s-a adresat copiei din oglindă. S-a aplecat asupra grămăjoarei de praf alb cu bancnota de o sută de dolari transformată în pai la nara dreaptă şi a strănutat. Praful a dispărut de pe hârtiuță într-un norişor subțire, palid, apoi invizibil. L-a pocit pe domnul Franklin în pumn şi l-a aruncat în oglinda de deasupra chiuvetei. Mingiuța de hârtie a zburat înapoi din sticla reflectantă şi bărbatul a prins-o reflex. A desfăcut-o, a netezit-o, a băgat-o la loc în buzunar.

“Toate mi se-ntorc înzecit,” s-a destăinuit celui din oglindă. A scos limba. Şi-a aranjat părul. Cravata. A mimat compătimire. A luat mina unui om de afaceri încrezător în şansele de reuşită. A pozat în regizorul serios nominalizat de două ori la Oscar.

“Puteai să te fi făcut şi actor,” i s-a adresat Copia.

“Puteam,” a recunoscut Bob Bentley, fără pic de modestie.

“Dacă n-ai fi auzit voci.”

“Mereu există un dacă.”

“Dacă n-ai fi crezut că ai ceva de spus.”

“Hm.”

“Dacă n-ai fi auzit voci,” i-a spus Oglinda.

“Am mai auzit replica asta,” a răspuns Bob Bentley.

“Am început s-aud voci,” i-a zis Bob mai pe seară lui Gino.

“Tare,” a afirmat Gino. “Asta se numeşte inspirație.”

“Asta se numeşte altfel, ca să spun aşa,” a aruncat Bob. “Câteodată adorm cu televizorul aprins. Îi dau sonorul încet. Mă ajută să adorm. Acum nu mai pot. Să dau sonorul încet. Nu mai pot să dau pe mute. Nu mai pot să sting televizorul.”

“Tare,” a repetat Gino aprecierea. “Şi cum o să se numească?”

“Ce?”

“Filmu’.”

“Filmu’?”

Gino s-a-ntors spre el. Părea că-l priveşte.

“Filmu’,” a ridicat Gino din umeri, într-o traducere aproximativă Despre ce naiba vorbim noi aici?.

“Filmu’ vieții mele. Ca să spun aşa.”

“Tare,” a fost de acord Gino.

În acea noapte, Dolly a venit c-o sticlă de şampanie de cinci litri, pe care abia o putea ține.

“Nu ştiu dac-ai observat, dar întotdeauna am avut o simpatie pentru tine,” a replicat odată ajunsă pe canapea, cu un pahar de cristal într-o mână şi un Slims în cealaltă. “Dar cred că da. Nu poți să n-ai un supra simț al observației. La ce super filme faci. Nu se poate, dragă.”

Herpesul era încă ascuns sub vopsele de mii de dolari suta de grame, ceea ce era un lucru bun. Un alt atuu îl constituia faptul că firma de cosmetice cu care colabora de vreo trei ani o obliga prin contract să nu treacă pragul unor kilograme, vreme de vreo patru ani. Un alt plus era acela că Bob n-o avea trecută în agenda roşie a vedetelor cu care colaborase, ca să spun aşa, de-a lungul carierei.

“Nu pune mâna pe artişti,”a spus Dolly după câteva pahare de şampanie, însă, evident, glumise.

Dragă.

Apoi a lăsat-o să doarmă în dormitor şi a făcut greşeala de a da drumul la televizor.

Pe un canal, cineva vindea cuțite care tăiau chiar şi alte cuțite.

Pe altul, Bob Dylan cânta Everything is broken.

Pe altul, Tom îl fugărea pe Jerry cu o tigaie aruncată amenințător deasupra capului.

Pe altul, trupele ruseşti invadau Ucraina.

Pe altul, John Zeeler spunea cu din ce în ce mai mult patos Îmi spun să ucid! Îmi spun să ucid! Îmi spun să ucid!

S-a lungit pe canapea, între perne şi cutii goale de bere şi a apăsat minusul volumului din telecomandă.

“Am început s-aud voci, ca să spun aşa,” s-a auzit clar, de la televizor.

A tresărit. S-a ridicat în capul oaselor. S-a uitat la el însuşi, strănutând de două ori în grămăjoara de cocaină, o dată în realitate şi-o dată în oglindă - şi-a treia, pe ecran.

“Puteai să te fi făcut…”

“Actor,” s-a completat pe sine, cu vocea sugrumată.

“Vreau să-ți zic că te iert,” s-a inserat deodată o voce feminină. Dolly îi zâmbea din pragul uşii, strângând în talie cordonul halatului lui de baie. “C-ai jucat mizerabil,” a zâmbit în continuare femeia. Irezistibil. Şi dominant.

La televizor, trupele ruseşti se retrăgeau din Ucraina.

“Chiar…?” a făcut Bob, şi n-a mai continuat. A rămas cu gura deschisă.

“Chiar. Dar în seara asta ți-ai spălat toate păcatele.”

Soneria telefonului a exorcizat pentru moment fantomele ce-i bântuiau mintea. Bărbatul a întins o mână îngețată după receptor, fără a-şi dezlipi privirea de la Dolly.

“Bob? Bob?! Te-am trezit? Unde umbli?” s-a precipitat Gino, la celălalt capăt al semnalului.

Bob a mormăit ceva de neînțeles.

“Scuze că te-am trezit. Da-i prea tare ca să nu-ți spun. Băiatu’ lucrează pentru tine. Băiatu’ ți-a obținut rolul pe care ți-l doreai de-atâta amar de vreme. Se face remake-ul după Bumerang. Vor să dai probă pentru rolu’ lui Zeeler.”

Bob n-a zis nimic iar Gino şi-a permis o pauză de oxigen, după care a turuit mai departe:

“Omule, căcatul ăla de avocat e un… un… un căcat! Te-a lăsat în curu’ gol,” a ținut să-l înştiințeze, ca şi când asta ar fi fost o noutate. “Şi voiai rolu’ ăsta de cân’ te ştiu.”

“Nu voiam niciun rol!” a contrazis cu putere Bob.

“E foarte tare, rolu’,” a insistat Gino. “E-o poveste cam pentru copii de şcoala primară, cu îngerul ăsta întunecat care-ți ghiceşte cele mai ascunse dorințe, ce să zic, şi-ți aranjează el viața, hm, cum ai vrea tu să fie, dar e un rol de forță. Ai văzut ce-a putut să facă Zeeler din el.”

“A făcut pe dracu’!”

“Trebuie să munceşti,” l-a avertizat agentul şi amicul lui. “Te paşte falimentul. Şi uitarea.”

“Trebuie să regizez, da.”

“Bob,” a spus Gino, adresându-se nu unui amic, ci unui tip foarte, foarte problematic. “Lasă-le naibii de prostii. Te duc de râpă.”

“Era Gino?” s-a interesat Dolly, cu o satisfacție pe care cu greu şi-o putea masca în glas. “Ți-a zis? Ți-a zis că vor să-l regizez? Hai că mai ai o recomandare. Ca să spun aşa.”

Mai târziu, după alte câteva sticle golite, Bob s-a văzut iaraşi la televizor. Îl plimba pe Vivaldi. Vivaldi era un şoricar cenuşiu pe care-l avusese în copilărie şi care încercase să muşte dintr-o roată în timp ce maşina rula prin faţa casei. Îl plânsese pe Vivaldi. Apoi îl făcuse prost. “Un cățel tâmpit de tot, mămico. Nici nu-mi pare rău de el”, spusese, cu lacrimi în ochi, în faţa paharului cu lapte, la masa din bucătărie. Apoi, s-a văzut târât de Vivaldos pe terenul de joacă ce se-nvecina cu locuinţa care-i oferise pentru întâia dată titulatura de proprietar. Vivaldos nu era Vivaldi. Vivaldos aparţinea unei rase canine de talie mare. Când se opintea pe picioarele din spate lăsa impresia că e capabil să tragă după el o maşină sport pe bulevardul viselor, dus întors. Vivaldos plecase de-acasă într-o amiază ploioasă, fugind după o pisică dincolo de stradă şi de terenul de joacă, pentru a reapare odată cu soarele si împreună cu Lidia, care întrebase zâmbind radios “E cățelul dumneavoastră?”

Şi, cu această întrebare, ecranul televizorului s-a înnegrit. Bob se vedea încă la televizorul fără semnal, o siluetă umbrită stând pe canapea, reflectată în sticla întunecată a aparatului.

A scos o doză din buzunar şi-a supt-o în mare grabă, ca să spun aşa.

“Puteai să te fi făcut actor,” i-a transmis oglinda neagră un ecou, ca să-i intre bine în cap ideea asta.

A mai scos o doză şi şi-a albit vârful nasului. El se mişcase. Însă oglinda, oglinda îl fixase. Îl ţintuise pe loc, într-un moment static, într-un tablou înnegurat, cu ramă cu butoane. Şi-a ridicat o mână deasupra capului. Cel din ecranul rece a uitat sa-i urmeze mişcarea. A făcut cu mâna. Cel din oglinda neagră nu i-a răspuns la salut – a rămas înţepenit pe canapea, cu capul atârnat într-o parte, pe spătarul îmbrăcat în piele naturală.

S-a refugiat din acea imagine reflectată fără a se uita în urmă. A fugit de pe canapea şi a căutat companie. În dormitor, Dolly adormise, cu o mână atârnând pe marginea patului, încă purtându-i halatul. Adormise profund. Bob i-a telefonat lui Gino. “Nu sunt aici, sau sunt şi nu vreau să vorbesc,” l-a întâmpinat mesajul înregistrat, apoi s-a auzit bip-ul.

“Gino.Gino! Vino şi scapă-mă de curva asta!” a ţipat la telefon. Nu l-a ajutat cu nimic. Nu şi-a descărcat nici furia, nu şi-a păcălit nici temerile. Şi, deşi ţipase foarte tare, cât de tare putuse, Dolly nu-l auzise. Nu se mişcase. Nu deschisese ochii. Nu se trezise. Tăiaţi! Tăiaţi!

Tăiaţi!

A sunat la poliţie. A adunat în viteză probele incriminatorii de prin casă şi le-a ascuns într-un ghiveci din curte. A dat fuga în baie şi s-a spălat pe faţă. S-a strâmbat în oglindă. A luat masca unui bărbat serios, de succes. S-a studiat cu atenţie.

“Mai ai ceva de comentat, ca să spun aşa?”

Oglinda a tăcut.

Din stradă, s-a auzit o sirenă. Cât să fi trecut de când apelase poliția? Un minut, două? Soneria de la intrare a țiuit. Înainte de-a ajunge în hol, uşa era deja deschisă. Însă nu era nimeni. S-a-ntors în living. Televizorul era aprins. Pe ecran, Dolly Star plângea în cea mai realistă scenă pe care o jucase vreodată. Ce film e ăsta, s-a-ntrebat. Pe ecran, doi polițişti puneau întrebări. Unul dintre ei se aplecase asupra unui bărbat întins pe o canapea. Îi lua pulsul. Bob a recunoscut imediat canapeaua. A recunoscut decorul propriului living. Şi-a dezlipit repede ochii de la ecran, înainte ca frica să-i paralizeze şi ultima fărâmă de rațiune şi a inspectat realitatea înconjurătoare. Singura ființă vie din încăpere era el, Bob Bentley. Nimeni altcineva. Şi unde naiba erau copoii aia?

“Chemați ambulanța,” a spus polițistul de lângă canapea, pe ecranul televizorului. Sau mai bine să-l cheme cineva pe Jon.”

“Pe cine?” a întrebat celălalt polițist.

“Pe Doe.”

Celălalt polițist n-a schițat nicio mişcare.

“Pe legist, deşteptule,” a ridicat colegul lui tonul. “Scuzați, doamnă,” s-a întors omul legii spre Dolly Star. “Soțul dumneavoastră? Îmi pare rău.”

“Nu,” a sughițat Dolly, din pragul livingului, acoperindu-şi goliciunea cu halatul lui Bob. “Dragul de el… nu, nu, nu… eram doar colaboratori… şi buni prieteni.”

Iar lui Bob i-a zburat prin minte. Ce scenă siropoasă. Dragă.

Apoi imaginea s-a schimbat şi Zeeler, cu mantie neagră şi pălărie țuguiată în rolul lui din Bumerang, s-a răstit la el de pe ecran:

“Ai făcut sacrificiile?”

“Ce…?” s-a trezit Bob inițiind o întrebare.

“Ai sacrificat tot ce-ai iubit?” a spus Zeeler, fixându-l cu privirea. “Te-ai sacrificat pe tine? Mai ai vreo dorință? Vreo poftă? Un vis de terfelit…?” Zeeler zâmbea într-o parte şi ochii îi scânteiau sub borurile pălăriei.

“Pe mine…” a bâjbâit Bob, dar n-a găsit a mai avea ceva de spus.

“Atunci, hai odată! Trăieşte-ți viața pe care vrei s-o trăieşti!”

Zeeler îi ținea în lesă pe Vivaldi şi Vivaldos, iar în fundal păreau să fie multe fețe cunoscute. Păreau să fie mama, tata, fratele mai mic, care murise de leucemie la vârsta de nouă ani, prima lui prietenă din liceu cu care experimentase întâiul sărut, care stătea sprijinită de prima lui maşină cu flăcări pe capotă… şi mulți, mulți alții. Şi Lidia era acolo, dar nici urmă de Larry, avocatul. L-a observat şi pe Gino într-un colț, făcându-i cu mâna.

Aşteptându-l.

“Tot ce trebuie să faci,” i-a explicat Zeeler ținând cu putere de lanțul în care se încorda Vivaldos, pe care mirosul îl atrăgea undeva în afara cadrului, “tot ce trebuie să faci e să spui pentru ultima dată.”

“Ce?”

“Să spui Tăiați!”

© Copyright Marian Dumitraşcu

Articol preluat de pe site-ul SFera Online [**www.sferaonline.ro**].

SFera Online v 2.1 - arte vizuale si literatura de anticipatie

Toate drepturile rezervate. Copyright (c) 2001 - 2010 SFera Online